

Μαθητικός ΚΟΣΜΟΣ

1953
#1

ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ — ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΚΟΛΟΒΟΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ—ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεία: ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 9 — ΤΗΛ. 24-271

Έτησια συνδρομή Δρ. 12.000—Διά Σχολέτα 15.000

Τυπογραφεία: ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 4—ΤΗΛ. 29-193

Έμβάσματα στο Διαχειριστή: Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ

Συnergieτάι του Περιοδικού μας είναι οι άριστοι των Έκπαιδευτικών μας

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΜΑΣ

Ο Ναζωραίος, πού τόσο αγαπούσε τὰ παιδιά, θέλοντας ν' αποδείξη τὴν ἀγνότητα τῆς παιδικῆς ψυχῆς, ὠνόμασε τὸ παιδί κληρονόμο τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ λογοτεχνία, γιὰ τὸν ἴδιον λόγο, χάρισε στὸ παιδί τοὺς ὠραιότερους τίτλους. Τὸ ὠνόμασε Θεόσταλτο καρπὸ τῶν σπλάγχων, Θεόσταλτη τοῦ Θεοῦ εὐλογία, ἀφτέρωτο ἀγγελούδι, σκοπὸ τῆς ζωῆς, σύμβολο τῆς Θείας εὐδαιμονίας, ἀγνὸ ἀγγελούδι τοῦ Θεοῦ, καὶ τόσα ἄλλα.

Τέτοιο πραγματικὰ ἀρχίζει τὴ ζωὴ του τὸ παιδί: ἀγνὸ, ἄδολο, ὠραίο στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ.

Ἄλλ' ὅμως τὰ κακὰ ἀναγνώσματα πού κυκλοφοροῦν χωρὶς κανένα ἔλεγχο, τὰ βλαβερὰ θεάματα, τὰ κακὰ παραδείγματα καὶ τὰ παρόμοια, δηλητηριάζουν τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ δημιουργοῦν τέτοια ψυχικὰ τραύματα, πού μποροῦν νὰ τὸ ὀδηγήσουν καὶ στὸ ἔγκλημα.

Τὸ πιὸ σπουδαῖο μέσο, τὸ πιὸ ἰδανικό, τὸ ἄριστο, γιὰ τὴν ἠθικὴ προφύλαξη τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ γιὰ τὴ διάπλαση τοῦ παιδικοῦ χαρακτήρα, εἶναι τὸ κατάλληλο παιδικὸ ἀνάγνωσμα.

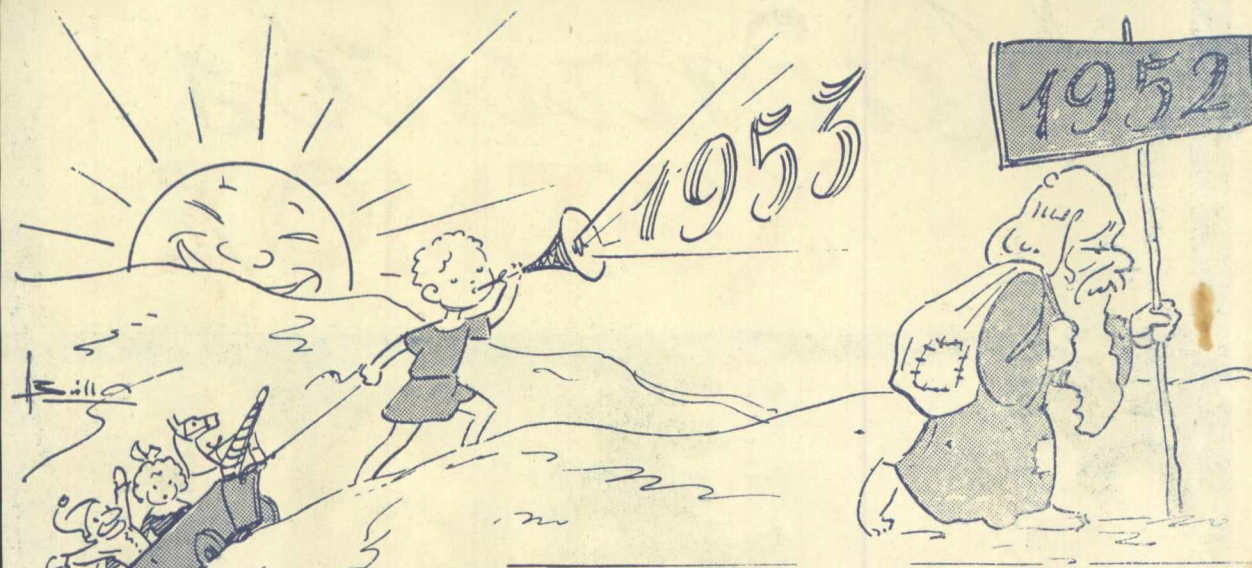
Μὲ τὴν ἔκδοση τοῦ «**Μαθητικοῦ Κόσμου**» φιλοδοξοῦμε νὰ δώσουμε στὰ παιδιά ἕνα τερπνὸ κι εὐχάριστο παιδικὸ ἀνάγνωσμα, πού θὰ τὰ προφυλάξη ἀπὸ τὰ ψυχικὰ τραύματα πού τοὺς δημιουργοῦν τὰ διάφορα ἀκατάλληλα καὶ βλαβερὰ φυλλάδια καὶ πού θὰ τὰ μορφώσῃ ἠθικὰ καὶ θὰ τὰ ψυχαγωγῆσῃ.

Τὴν ὕλη τοῦ περιοδικοῦ μας θὰ τὴν ἀντλήσουμε ἀπὸ ὅσα ἐδίδαξαν τὴν ἀνθρωπότητα ἡ Βῆθλεέμ καὶ αἱ Ἄθηναί καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνεξάντλητους θησαυροὺς τῆς μυθολογίας μας, τῆς λαογραφίας μας, τῆς ἱστορίας μας, τῆς λογοτεχνίας, τῶν ἐπιστημῶν.

Μὲ τέτοιους σκοποὺς, ζητοῦμε τὴν συμπαράσταση τῶν γονέων, τῶν δασκάλων καὶ τοῦ κράτους, πού εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς αὐριανῆς κοινωνίας μας.

«Ὁ Μαθητικὸς Κόσμος»

Αὐτὸ ἀπεκάλεισεν ὁ σοφὸς ὄχι γιὰ τὴν
μὴν, πλὴν ὡς ἄλλοι ὄχι ὡς ἄλλοι

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Πάει ὁ παλιὸς ὁ χρόνος,
ἄς γιορτάσουμε, παιδιά,
καὶ τοῦ χωρισμοῦ ὁ πόνος
ἄς κοιμᾶται στὴν καρδιά.

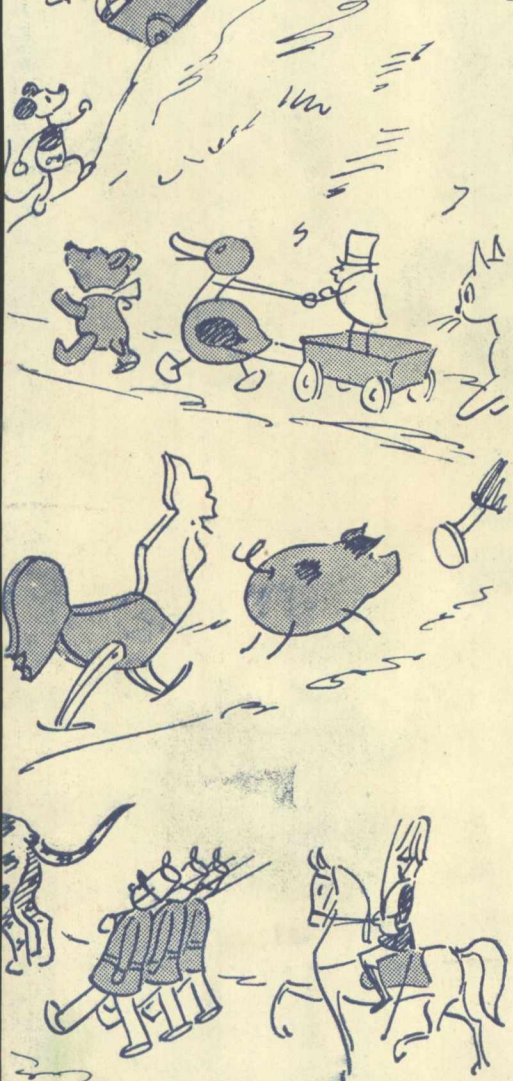
Γέρε χρόνε, φύγε τώρα,
πάει ἡ δική σου ἡ σειρά,
ἦρθ' ὁ νέος μὲ τὰ δῶρα,
μὲ τραγούδια μὲ χαρά.

Μὰ κι ἂν φεύγῃς πιά μσκριὰ μας
στὴν καρδιά μας πάντα ζῆ
κάθε λύπη καὶ χαρὰ μας
πού περάσαμε μαζὶ.

Ὅλα γύρω χιονισμένα,
ὄλα γύρω παγωνιά,
μὰ θὰ λυώσουν ἕνα ἕνα
μὲ τὴ νέα τὴ χρονιά.

Καλὴ χρονιά, καλὴ χρονιά
χαρούμεν' ἡ χρυσὴ Πρωτοχρονιά.

**

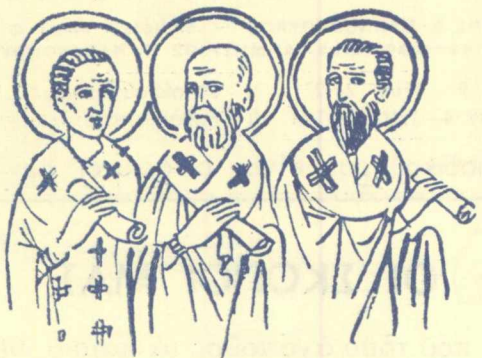

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΤΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Ἡ προτελευταία ἡμέρα τοῦ Ἰανουαρίου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τοὺς τρεῖς Μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχας: Τὸν Βασίλειον τὸν Μέγαν, τὸν Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνὸν καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον. Ἡ ἑορτὴ τῶν μεγάλων τούτων Ἱεραρχῶν καθιερώ-

θη ὡς ἑορτὴ τῆς Παιδείας, ὡς ἑορτὴ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Χριστιανικῶν γραμμάτων, ὡς ἑορτὴ τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων σπουδαστῶν καὶ ὡς ἑορτὴ τῶν διδασκάλων.

Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι ἐλάμπρυναν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ δικαίως ὁ 4ος αἰὼν εἰς τὸν ὁποῖον ἐζήσαν ὀνομάζεται «Χρυσοῦς αἰὼν τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία ἀποτελοῦν τὸ κορύφωμα τοῦ κηρύγματος τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Βασίλειος ὁ Μέγας

Ἐσπούδασε εἰς τὴν Καισάρειαν, τὸ Βυζάντιον καὶ τὰς Ἀθήνας ρητορικὴν, φιλοσοφίαν, ἀστρονομίαν, γεωμετρίαν, ἱατρικὴν.

Ἦτο Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας ὅταν ἴδρυσε μὲ ἰδικὰ του χρήματα τὴν πόλιν τῆς ἀγάπης, τὴν περίφημον Βασιλειάδα, πού εἶχε πτωχοτροφεῖον, νοσοκομεῖον, ὀρφανοτροφεῖον, διδασκῆριον, ἐργαστήρια, ξενῶνα, λεπροκομεῖον.

Ὁ Βασίλειος ἐπολέμησε μὲ δύναμιν τοὺς αἰρετικούς. Ὑπῆρξεν ἀκόμη ὁ νομοθέτης τοῦ μοναχικοῦ βίου.

Ἐγραψε πολλὰ συγγράμματα, 300 σπουδαίας ἐπιστολάς καὶ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἡ ὁποία φέρει τὸ ὄνομά του.

Τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν του ὀφείλει εἰς τὴν εὐσεβεστάτην μητέρα του Ἐμμέλειαν. Ὁ Ἅγ. Βασίλειος εἶναι ὁ ἀγαπημένος Ὁ Ἅγιος τῶν Παιδιῶν, ὁ γλυκύτατος, ὁ ἀσπρομάλλης καὶ γενναῖός-ρος δωρητὴς τῆς Πρωτοχρονιάς.

Γρηγόριος ὁ Θεολόγος

Ἐσπούδασε εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὰς Ἀθήνας.

Ὡς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ Πρόεδρος τῆς Δευτέρας Οἰ-

κουμενικῆς Συνόδου ἠγωνίσθη θαρραλέως μὲ τὸν λόγον καὶ τὴν γραφίδα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Μὲ τοὺς περιφήμους θεολογικούς λόγους του διεφυλάχθη ἡ ὀρθὴ πίστις εἰς τὸν Χριστόν.

Ὁ Γρηγόριος ἄφησε τὴν περιουσίαν του ὀλόκληρον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ναζιανζοῦ χάριν τῶν πτωχῶν. Τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν του χρεωστεῖ εἰς τὴν εὐσεβεστάτην μητέρα του Νόνναν.

Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

Διεκρίθη ὡς δικηγόρος καὶ δι' αὐτὸ ὁ διάσημος ρήτωρ Λιβάνιος ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ διάδοχόν του.

Ὡς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διωργάνωσε ἱεραποστολάς πού ἔφεραν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας εἰς τοὺς Γότθους, Σκύθας, Πέρσας καὶ Φοίνικας.

Εἶναι ὁ μεγαλύτερος ρήτωρ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αἱ ὀμιλίαι του καὶ τὰ συγγράμματά του σχηματίζουν 20 μεγάλους τόμους.

Ἰδικὴ του εἶναι ἡ Θεῖα Λειτουργία πού τελεῖται κάθε Κυριακὴν καὶ ἐμπνέει ἑκατομμύρια Χριστιανῶν.

Ἡ φιλανθρωπικὴ του ἐργασία ὑπῆρξε τεραστία. Εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἔτρεφε 3.000 χήρας, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν 7.000 πτωχοῦς.

Περίωρισε εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς δαπάνας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μὲ τὰ περισσεύσαντα χρήματα ἔκτισε νοσοκομεῖα. Τὴν χριστιανικωτάτην ἀνατροφὴν του χρεωστεῖ εἰς τὴν εὐσεβεστάτην μητέρα του Ἀνθοῦσαν.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

(Μετέχουν μεγάλες ὀμάδες παιδιῶν)

(*Ἀνοίγει ἡ ἀυλαία. Μιά ὀμάδα ἀγοριῶν λέει τὰ κάλαντα):

«Καλὴν ἡμέραν, ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὁ ἐρισμὸς σας Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἄρχοντικό σας.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει' ἡ φύσις ὅλη.

Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίκεται ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, ὁ ποιητὴς τῶν ὄλων».

Ἐνα παιδί.—Τώρα τελειώσαμε. Δὲν πᾶμε σ' ἄλλα σπιτία. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά.

Ἄλλα παιδί.—Εὐχαριστοῦμε!

Ἐνα παιδί.—Μὰ τί μᾶς ἔγινε ὁ Κωστάκης; Πῶς δὲν ἦρθε; Κάτι θὰ τοῦ συμβαίῃ. Ἄ! νάτος, ἔρχεται.

Κωστάκης.—Καλημέρα, παιδιά. Χρόνια πολλά.

Ἄλλα παιδί.—Καλημέρα. Χρόνια πολλά. Πού ἦσαν Κωστάκη;

Κωστάκης.—Σᾶς ἄκουσα καὶ ἦρθα. Θὰ θυμώσατε βέβαια πού ἦρθα ἀργά, μὰ νὰ ξέρατε γιατί ἄργησα!

Ἄλλα παιδί.—Γιατί ἄργησες;

Κωστάκης.—Δὲν μπορούσα νὰ ξυπνήσω.

Ἐβλεπα ἕνα ὄνειρο πολὺ εὐχάριστο. Τὸ τραγοῦδι σας μὲ ξύπνησε.

Ἄλλα παιδί.—Νὰ μᾶς τὸ πῆς τὸ ὄνειρο, Κωστάκη.

Κωστάκης.—Νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἐβλεπα στὸν ὕπνο μου πῶς ἤθελα ν' ἀγοράσω ἕνα Χριστουγεννιάτικο δῶρο καὶ γύριζα τὶς βιτρίνες. Τί εἶδα ἐκεῖ δὲν περιγράφεται. Στὴν πρώτη βιτρίνα εἶδα κοῦκλες καὶ κούκλους..

(*Ἀνοίγει τὸ βᾶθος δευτέρῃ ἀυλαία δπου παιδάκια τῆς Α' τάξεως, κατάλληλα ντυμέ-

να, παρασταίνουν τὶς κοῦκλες καὶ τοὺς κούκλους).

Τὶς κούρντιζες καὶ φώναζαν «Μαμά». (Οἱ κοῦκλες λένε τρεῖς φορές «Μαμά»).

Ἐπειτα μὲ κοίταζαν καὶ γελοῦσαν (γελοῦνε οἱ κοῦκλες), ἔπειτα γινόταν σοβαρὲς σοβαρὲς (γίνονται σοβαρὲς).

Ἄλλα παιδί.—Τί ὠραῖο ὄνειρο!

Κωστάκης.—Ἐπειτα ἔβλεπα στὸ ὄνειρό μου ὅτι οἱ κοῦκλες ζωντάνεψαν καὶ τραγουδοῦσαν. (Οἱ κοῦκλες τραγουδοῦν ἕνα Χριστουγεννιάτικο τραγοῦδι, π.χ. Στὴ γωνιά μας κόκκινο... ἢ Ἀνοίξατε τὴ σάλα γιὰ νὰ μποῦμε ἢ ὁποιοῦ ἄλλο χριστουγεννιάτικο τραγοῦδι).

Ἄλλα παιδί.—Τί ὠραῖες κοῦκλες πού εἶδες, Κωστάκη, στ' ὄνειρό σου. Τί ἄλλο εἶδες;

Κωστάκης.—Ἐπειτα οἱ κοῦκλες χόρευαν. (Χορεύουν τὰ παιδάκια τῆς Α' τάξεως).

Ἄλλα παιδί.—Ἄλλο τίποτε δὲν εἶδες;

Κωστάκης.—Σὲ μιὰ ἄλλη βιτρίνα εἶδα μερικὲς πιὸ μεγάλες κοῦκλες πού ἦταν ντυμένες ναντάκια. Τὶς κούρντιζες κι ἐκεῖνες ἄρχιζαν:

(Κορίτσια τῆς Γ' τάξεως ντυμένα ναντάκια, τραγουδοῦν τὸ γνωστὸ τραγοῦδάκι «Τὰ ναντάκια» καὶ κάνουν καὶ τὶς ἀνάλογες κινήσεις ἢ ἄλλο ὅποιο δήποτε τραγοῦδάκι π.χ. «τὸ ὄρολογι» ἢ «τὴν πεταλούδα» μὲ ἀνάλογες κινήσεις καὶ ντύσιμο).

Ἄλλα παιδί.—Ἐπειτα τελείωσε τὸ ὄνειρο;

Κωστάκης.—Πού νὰ τελειώσῃ! Βρεθήκαμε ὅλοι μας, μαζί μὲ τοὺς γονεῖς μας, σὲ μιὰ ὠραία αἴθουσα καὶ τραγουδοῦσαμε: (Τραγουδοῦν τὸ «Ἀνοίξατε τὴ σάλα γιὰ νὰ μποῦμε»... ἢ «Σὰν τὴ νύφη στολισμένη» ἢ ὁποιοῦ ἄλλο, νὰ ἔχη σχέση μὲ τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο. Συγχρόνως σύρεται ἄλλη ἀυλαία καὶ φαίνεται τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο).

Ἄλλα παιδί.—Ἐδῶ τελειώνει, Κωστάκη;

Κωστάκης.—Μόλις τελείωσε τὸ τραγοῦδι

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΥΛΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ο ΘΥΛΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ

Στά παλιά χρόνια, όταν ήταν επίσκοπος στην Καισάρεια ο Μέγας Βασίλειος, έτυχε να είναι διοικητής της Καππαδοκίας ένας Ειδωλολάτρης, πολύ κακός, σκληρός και φιλοχρήματος άνθρωπος. Οί επισκέψεις του στά διάφορα μέρη της επαρχίας του δεν εσήμαιναν τίποτε άλλο παρά διασπαγή και λεηλασία των θησαυρών των Χριστιανών.

Κάποτε λοιπόν πού θα έκανε την επίσκεψή του, ο κακός αυτός άρχοντας στην Καισάρεια, οί Χριστιανοί έτρεξαν φοβισμένοι στον Άγιο Βασίλειο και του ζήτησαν τη συνδρομή του.

— Άδελφοί μου, είπε ο Βασίλειος, τη σωτηρία μας θα τη ζητήσωμε πρώτα από το Θεό. Έπειδή όμως ξέρετε για ποιό σκοπό κάνει την επίσκεψή του ο κακός αυτός άνθρωπος, σās συμβουλευό να μου δώση ο καθένας σας οτι πολύτιμο αντικείμενο έχει,

μας είδαμε ναρχεται ο Άη-Βασίλης με τὰ δώρα του.

(Μπαίνει στη σκηνή ο Άη-Βασίλης με τὰ δώρα, ενώ τὰ παιδιά τραγουδούν το «Άγιος Βασίλης έρχεται». Συγχρόνως στη σκηνή παρουσιάζονται 17 παιδάκια της Ατάξεως πού κρατούν από ένα γραμμα κολημένο σέ χαρτόνι και παρουσιάζουν στο κοινό τη φράση: ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1953).

Κωσιάκης.— Καθώς έβλεπα τὰ ώραία αυτά πράγματα, ξύπνησα απ' τὸ τραγούδι σας κι άμέσως κατάλαβα οτι όλος εκείνος ο κουνιλοθησαυρός ήταν μονάχα ένα Χριστουγεννιάτικο Όνειρο!

Όλα μαζί.—Τί κρίμα!

Ένα παιδί.— Παιδιά, ξέρετε τί σκέφτηκα; Είδατε στο δρόμο ένα φτωχό παιδάκι, ξυπόλυτο και γυμνό. Τὸ λένε Γιώργο. Είναι αξιολύπητο. Τὸ ξέρω, μένει στη γειτονιά μου.

Με τὰ χρήματα πού μαζέψαμε απ' τὰ κάλαντα τοῦ άγοράζομε παπούτσια κι' ένα παλτουδάκι για να μην κρυώνη τὸ κακόμοιρο και να χωρή κι αυτό τώρα στη μεγάλη μας γιορτή;

Όλα μαζί.—Σύμφωνοι, σύμφωνοι. Πάμε άμέσως στην αγορά. (Φεύγουν μ' ένα τραγουδάκι).

ΑΥΛΑΙΑ

κι όταν θα τον υποδεχτούμε, να του τὰ παραδώσω με τρόπο, για να σωθούμε.

Οί Χριστιανοί συμμορφώθηκαν με τὰ λόγια του Βασιλείου και έδωσαν πρόθυμα οτι μπορούσαν. Άλλοι έδωσαν φλουριά, άλλοι στολίδια, οί πλούσιοι έδωσαν και για τούς φτωχούς κι έτσι μαζεύτηκε άρκετὸ χρυσάφι.

Ο Άη Βασίλης όμως έκαμε τὸ θαῦμα του. Ο κακός διοικητής, είτε γιατί έμεινε ευχαριστημένος απ' την υποδοχή και την προσφώνηση του Άη Βασίλη, είτε γιατί έφτασε Έλληνικός στρατός από την Πόλη, έφυγε και δεν πήρε μαζί του τὸ συγκεντρωμένο θησαυρό.

Μετὰ την αναχώρηση του διοικητή, συγκέντρωσε ο Βασίλειος τούς Χριστιανούς και τούς είπε:

— Άδελφοί μου, με τη βοήθεια του Θεού, σωθήκαμε. Τὰ δώρα σας, δεν τὰ δέχτηκε ο άρχοντας και την Κυριακή πού μās έρχεται, θα δώσω στον καθένα οτι χρυσαφικά ή φλουριά μου έδωσε.

Άλλά πώς να επιστρέψη όλον εκείνον τὸ θησαυρό στους κατόχους του; Που να ξέρον τι πρόσφερε ο καθένας;

Διάταξε λοιπόν ο Άη Βασίλης κι έφτιασαν τὸ Σαββατόβραδο μικρές πίττες για όλους τούς Χριστιανούς και μέσα σέ κάθε πίττα έβαλαν από ένα χρυσαφικό. Όσα περίσσεψαν διάταξε και τὰ μοίρασαν στους φτωχούς.

Την άλλη μέρα, δηλαδή την Κυριακή, έδωσε ο Βασίλειος από μια πίττα σέ κάθε Χριστιανό κι έτσι οί Χριστιανοί καθως έτρωγαν την πίττα εύρισκαν τὸ πολύτιμο αντικείμενο και τὸ παίρναν δικὸ τους.

Από τότε έμεινε συνήθεια να κάνουν οί Χριστιανοί Βασιλόπιττες και να βάζουν νομίσματα, στην επέτειο της γιορτής του Άη Βασίλη.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί θέλετε να κάμω αν μου πέση τὸ λαχέιο;

—Να σκύψης να τὸ πάρης.

—Μαμά, σήμερα έχω τὴ γιορτή μου.

—Γιατί;

—Νά, ο δάσκαλός μου μου τράβηξε τὸ αυτί!

Η ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ

Στὰ Ύπαιπα, μιὰ μικρή πόλη της Λυδίας, ζούσε στὰ παλιά χρόνια μιὰ όμορφη κόρη πού λεγόταν Άράχνη.

Από μικρή ή Άράχνη είχε μείνει όρφανή. Τὸ όνομά της ήταν εξακουστό, όχι μόνο για την περιφημη όμορφιά της, αλλά και γιατί ξεπερνούσε όλες τις γυναίκες, ακόμα και τις Νεραίδες, στην ύφαντική τέχνη. Ήταν μάλιστα μιὰ διάδοση, πώς της είχε διδάξει την ύφαντική τέ-

χνη και τὸ κέντημα ή ίδια ή Θεά Αθηνά, ή Θεά της σοφίας. Αυτό όμως δεν τὸ παραδέχονταν με κανένα τρόπο ή Άράχνη. Πολύ συχνά έλεγε θυμωμένη:

— Δὲν έμαθα εγὼ την τέχνη μου από τη Θεά Αθηνά. Αν θέλη ή Θεά, ας έρθη να μετρηθῆ μαζί μου.

Η Αθηνά άκουσε τὰ υπερήφανα λόγια της Άράχνης και αγανάκτησε. Μεταμορφώθηκε σέ μιὰ γριούλα με κάτασπρα μαλλιά και μπηκε στο φτωχόσπιτο της Άράχνης.

— Κόρη μου, λέει στην Άράχνη, έμαθα τὰ υπερήφανα λόγια σου και σέ συμβουλευό, σά για πού είμαι, να είσαι ταπεινή απέναντι στη Θεά, να ζητήσης μάλιστα συγχώρηση για τὰ υπερήφανα λόγια σου.

Τρέμοντας από τὸ θυμό της ή Άράχνη πέταξε τη σαίτα της και λέει στη γριά:

— Τις συμβουλές, γερόντισσα, να τις φυλάξης για την κόρη σου. Αν θέλη ή Θεά ας έρθη να μετρηθῆ μαζί μου!

Σάν άκουσε αυτά τὰ λόγια ή κόρη του Δία, ή Αθηνά, έχασε την ύπομονή της.

— Η Αθηνά είναι εδῶ, κοπέλα μου! φώναξε δυνατά και στάθηκε μπροστά στην Άράχνη με την άληθινή θεϊκή μορφή της.

Οί Νεραίδες και οί άλλες γυναίκες πού έτυχαν να βρεθούν μπροστά γονάτι-

σαν άμέσως και προσκύνησαν τη θεά. Μόνο ή Άράχνη δεν κουνήθηκε από τη θέση της.

Σε λίγο ή Άράχνη καθόταν μπροστά στους άργαλειούς. Η Αθηνά ύφαινε και κεντούσε τὸ βράχο της Ακροπόλεως των Αθηνών και τὸν άγώνα της με τὸν Ποσειδώνα.

Ο Ποσειδώνας χτυπούσε με τη θεόρατη τριαινά του τὸ βράχο, απ' όπου ανάβλυσε νερό. Η Αθηνά

χτυπούσε με τὸ κοντάρι της τὸ άκαρπο έδαφος και φύτρωνε ή έλιά. Ολόγυρα οί δώδεκα Θεοί, με τὸ Δία στη μέση, γεμάτοι από θεϊκό μεγαλείο, παρακολουθούσαν τη διαμάχη της Αθηνάς και του Ποσειδώνα.

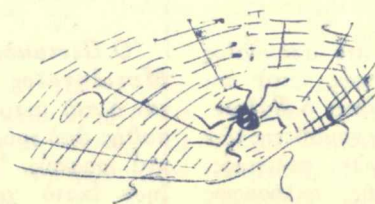
Η Άράχνη πάλι ύφαινε και κεντούσε ώραιες εικόνες, στις όποιες όμως προσπαθούσε να περιπαίξη τούς Θεούς, και μάλιστα τὸ Δία, τὸν όποιο κεντούσε άλλοτε να μεταμορφώνεται σέ ταῦρο, άλλοτε σέ κύκνο και άλλοτε σέ χρυσή βροχή.

Η Αθηνά δεν μπόρεσε να βρῆ κανένα ψεγάδι στην τέχνη της Άράχνης, την έξωργισε όμως ή άσέβεια της προς τὸν πατέρα των Θεών και των ανθρώπων και τρέμοντας από τὸ θυμό της χτύπησε στο μέτωπο την Άράχνη με τη σαίτα της.

Κάτι σάν τρέλλα έπιασε την Άράχνη απ' τὸ θεϊκό εκείνο χτύπημα και άπελπιόμενη τύλιξε στο λαιμό της θηλειά μ' ένα σχοινί και κρεμάστηκε.

Η θεά τη λυπήθηκε, την κατέβασε από τη θηλειά, τη ράντισε μ' ένα μαγικό υγρό

στο μέτωπο κι εξαφανίστηκε. Από τότε ή άνόητη και φαντασμένη Άράχνη μεταμορφώθηκε σ' ένα μικρούτσικο και άσχημο έντομο, πού εξακολουθεί να κρέμεται και να ύφαινη πάντα τὸ λεπτό και τεχνικό πανί της.

ΟΙ ΕΠΤΑ ΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

Οἱ ἑπτὰ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοὶ ἦσαν ὁ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, ὁ Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος, ὁ Βίας ὁ Πριηνεὺς, ὁ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος καὶ ὁ Περικλῆς ὁ Κορίνθιος.

Τόσο μετριοφρονες ἦσαν οἱ ἑπτὰ σοφοί, ὥστε

κανέννας τοὺς δὲν παραδεχόταν ὅτι ἦταν σοφός. Σχετικὰ μὲ τὴ μετριοφροσύνη τῶν μᾶς μιλάει τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο:

Μερικοὶ ψαράδες ἀπὸ τῆ νήσου Κῶ βρῆκαν στὴ θάλασσα ἓνα χρυσὸ τρίποδα. Σίμφωνα μὲ τὸ χρυσὸ τῆς Πυθίας ὁ τρίποδας ἔπρεπε νὰ δοθῆ στὸν «σοφώτερον τῶν σοφῶν».

Τὸν ἔστειλαν λοιπὸν στὸν Θαλῆ, ποὺ τὸν θεωροῦσαν σοφώτερο. Ὁ Θαλῆς δὲν τὸν δέχτηκε.

—Ὑπάσχουν πολλοὶ πρὸ σοφοὶ ἀπὸ ἐμένα, εἶπε, στείλτε τὸν σ' αὐτούς.

Ἔστειλαν τὸν τρίποδα στὸ Σόλωνα, ἀλλὰ κι αὐτὸς δὲν τὸν δέχτηκε.

—Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ σοφώτερος, εἶπε.

Ἔτσι ὁ χρυσὸς τρίποδας πέρασε ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ κανέννας δὲν τὸν δέχτηκε.

Ξαναγύρισε πάλι στὸ Θαλῆ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε πάλι νὰ τὸν δεχτῆ κι ἔτσι ὁ χρυσὸς τρίποδας ἀφιερώθηκε στὸ Θεὸ Ἀπόλλωνα στὸν Δελφούς.

Ὁ πρὸ σπουδαῖος ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς ἦταν ὁ Σόλων. Ἦταν νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν, πολιτικός, ποιητής, φιλόσοφος

καὶ πολεμιστής. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν τί συμπεράσματα ἔβγαλε γιὰ τὴ ζωὴ ἀπὸ τὶς μελέτες του, ἀπαντοῦσε: «Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος».

Ἡ φιλοπατρία τοῦ Σόλωνα φαίνεται ἀπ' τὸ ἀκόλουθο:

Οἱ Μεγαρεῖς εἶχαν πάρει τὴ Σαλαμίνα ἀπ' τοὺς Ἀθηναίους. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαμαν πολλὰς ἀπόπειρες νὰ τὴν ξαναπάρουν, ἀλλὰ ἔπαθαν πολλὰς πανωλεθρίες. Ἀπαγόρευσαν, μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὴν ἀνάκτηση τῆς Σαλαμίνας.

Μιὰ μέρα ὁ Σόλων, προσποιούμενος τὸν τρελλό, ὄρμησε μέσα στὴν ἀγορὰ κι ἐκεῖ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸ πατριωτικὸ του ποίημα τῆς «Σαλαμῆς».

Τόσος ἦταν ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Ἀθηναίων ὥστε ἄρπαξαν τὰ ὄπλα καὶ μὲ ἀρχηγὸ τὸ Σόλωνα ξαναπῆραν πίσω τὴ Σαλαμίνα ἀπ' τοὺς Μεγαρεῖς.

Ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἦταν ὁ πρὸ σοφὸς ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς. Εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς φιλοσοφίας, τῆς γεωμετρίας καὶ τῆς ἀστρονομίας στὴν Ἑλλάδα. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἦταν αὐτοδίδακτος. Ὅ,τι ἐγνώριζε τὸ εἶχε διδαχθῆ μόνος του. Ἡ φιλοπατρία του ἦτανε μοναδική.

—Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, εἶπε συχνά, ποὺ γεννήθηκα Ἕλληνας καὶ ὄχι βάρβαρος.

Ὁ Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος ἦταν ὁ πρὸ μετριοπαθῆς ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς. Ἐξῆσε ἑκατὸ χρὸ-

καὶ πολεμιστής. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν τί συμπεράσματα ἔβγαλε γιὰ τὴ ζωὴ ἀπὸ τὶς μελέτες του, ἀπαντοῦσε: «Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος».

Ἡ φιλοπατρία τοῦ Σόλωνα φαίνεται ἀπ' τὸ ἀκόλουθο: Οἱ Μεγαρεῖς εἶχαν πάρει τὴ Σαλαμίνα ἀπ' τοὺς Ἀθηναίους. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαμαν πολλὰς ἀπόπειρες νὰ τὴν ξαναπάρουν, ἀλλὰ ἔπαθαν πολλὰς πανωλεθρίες. Ἀπαγόρευσαν, μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὴν ἀνάκτηση τῆς Σαλαμίνας.

Θαλῆς ὁ Μιλήσιος

Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος

Βίας ὁ Πριηνεὺς

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΟΦΩΝ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι οἱ τρεῖς μεγάλοι φιλόσοφοι ποὺ ἐδόξασαν τὴν Ἀθῆνα καὶ μὲ τὰ ὑπέροχα συγγράμματά τους ἐμόρφωσαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Σωκράτης ἔλεγε ὅτι στὸν κόσμον ἓνα μόνο ἀγαθὸ ὑπάρχει, ἡ ἐπιστήμη. Καὶ ἓνα μόνο κακό, ἡ ἀμάθεια.

Ὁ Σωκράτης εἶπε μιὰ μέρα σὲ κάποιον δοῦλο ποὺ τοῦ φέρθηκε ἄσχημα:

—Θὰ σὲ χτυποῦσα, ἂν δὲν ἤμουνα θυμωμένος.

Θέλει νὰ διδάξῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνεργοῦμε τίποτε ἐπάνω στὸ θυμὸ μας.

Ὁ Σωκράτης ἔλεγε ὅτι οἱ νέοι, ἂν εἶναι ὄρατοί, πρέπει νὰ φροντίζουν νὰ γίνουν καὶ ψυχικῶς ὄρατοί. Ἄν εἶναι ἄσχημοι, πρέπει νὰ φροντίσουν νὰ σκεπάσουν τὴν ἀσχήμια τους μὲ τὴ μόρφωση.

Κάποτε ἡ γυναίκα τοῦ Σωκράτη ἡ Ξανθίππη, ἀφοῦ ἐμάλωσε πολὺ τὸ Σωκράτη, τοῦ ἔριξε καθὼς ἦταν θυμωμένη νερὸ ἐπάνω

νὰ Διακρίθηκε γιὰ τὴ σοφία του. Ἐπίσης διακρίθηκε ὡς στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς καὶ ἐκυβέρνησε μὲ πρωτοφανῆ δικαιοσύνη.

Τέταρτος στὴ σειρὰ σοφὸς ἦταν ὁ Βίας ἀπὸ τὴν Περίηνη τῆς Ἰωνίας. Φημιζόταν γιὰ τὴ μεγάλῃ του ρητορικὴ δεινότητα καὶ γιὰ τὴν παροιμιώδη δικαιοσύνη του.

Πέμπτος ἦταν ὁ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος. Ἦταν πολὺ βραχύλογος καὶ φημιζόταν γιὰ τὴ μαντικὴ του δύναμη. Πέθανε ἀπὸ τὴ μεγάλῃ του χαρὰ μέσα στὸ στάδιο, ὅταν εἶδε τὸ γιό του νὰ νικᾷ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες.

Ἐκτος ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς ἦταν ὁ Κλεόβουλος. Φημιζόταν γιὰ τὴ φιλοσοφία του, τὴν ποιητικὴ του τέχνη καὶ τὴ μαντικὴ του δύναμη. Ἦταν τύραννος τῆς Λίνδου, πόλεως τῆς Ρόδου.

Τέλος ὁ ἕβδομος ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς ἦταν ὁ περίφημος τύραννος τῆς Κορίνθου Περικλῆς. Ἐπροστάτευε τὶς τέχνες, τὰ γράμματα, τοὺς πτωχοὺς καὶ πολεμοῦσε τὴν πολυτέλεια.

του. Ἐκεῖνος ἀπάντησε ἀτάραχος: —Ἐπειτα ἀπὸ τὴ βροντὴ ἔρχεται καὶ ἡ βροχὴ.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγε ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄλλοι φιλάργυροι σὰ νὰ πρόκειται νὰ ζήσουν γιὰ πάντα καὶ ἄλλοι σπάταλοι σὰ νὰ πρόκειται νὰ πεθάνουν αὐριο.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγε ὅτι ἡ ψυχὴ παίρνει τὸ φῶς ἀπὸ τὴ μάθηση.

Κάποτε ρώτησαν τὸν Ἀριστοτέλη κατὰ τὴ διαφέρειν οἱ μορφωμένοι ἀπὸ τοὺς ἀμόρφωτους. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀπάντησε:

—Ὅσο οἱ ζωντανοὶ ἀπὸ τοὺς πεθαμένους.

Ἄλλοτε πάλι ἔλεγε ὅτι ἡ μόρφωση στὴν εὐτυχία εἶναι στόλισμα καὶ στὴ δυστυχία εἶναι καταφύγιο.

Κάποτε ρώτησαν τὸν Ἀριστοτέλη, τί εἶναι φιλία. Ἐκεῖνος ἀπάντησε: —Μιὰ ψυχὴ σὲ δυὸ σώματα.

Κάποτε ρώτησαν τὸν Ἀριστοτέλη, τί κερδίζουν ὄσοι λένε ψέματα. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶπε:

—Νὰ μὴ τοὺς πιστεύουν ἀκόμη καὶ ὅταν λένε τὴν ἀλήθεια.

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Φίλιππος ἔγραψε στὸν Ἀριστοτέλη: «Εὐχαριστῶ τοὺς Θεοὺς γιατί γεννήθηκε τὸ παιδί μου στὴν ἐποχὴ τῆς δικῆ σου. Μὲ τὴ μόρφωση ποὺ θὰ τοῦ δώσης ἐσὺ θὰ γίνῃ ἄξιος νὰ μὲ διαδεχθῆ στὸ θρόνο...».

Ὅταν ἐπεσκέφθηκε τὴ Σικελία ὁ Πλάτων, ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν καὶ οἱ κάτοικοι τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλες τιμὲς, μάλιστα ὁ τύραννος Διονύσιος ἔκαμε θυσία στοὺς Θεοὺς σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ μεγάλῃ εὐτυχία τῆς χώρας του. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τόση ἐπίδραση εἶχαν ἀσκήσει τὰ λόγια τοῦ Πλάτωνα στὴν ψυχὴ τοῦ Διονυσίου ὥστε νὰ θεωρῆ πλέον κατὰρα τὴν παράταξη τῆς τυραννίας.

Ὁ Πλάτων ἀγαποῦσε πολὺ τὴν παλαιστική. Τὸ πραγματικὸ του ὄνομα ἦταν Ἀριστοκλῆς. Ἐπωνομάστηκε Πλάτων γιατί μὲ τὴ γυμναστικὴ τῆς Πάλης εἶχε ἀποκτήσει ἐπιβλητικὸ παράστημα καὶ πλατιεὺς πλάτες.

Υπάρχει ένα βασίλειο πού ἀνήκει σὲ δλους μας. Οἱ πόρτες του ποιὲς δὲν κλείνουν. Καὶ ὁμως! Κανένας ἀνθρώπος ἕως σήμερα δὲν κατώρθωσε νὰ ἰδῆ οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα κρύβει μέσα του τὸ μαγικὸ αὐτὸ βασίλειο. Καὶ τί δὲν κρύβει ἀλήθεια: μαγεμένα νησιά, ἀσημένια παιάμια, νεράιδες, παλάτια χτισμένα στὸν ἀέρα, χρώματα ἐξαισία, οὐράνια μουσική, μυστικὰ πού χαρίζουν τὴν εὐτυχία. Καὶ τὸ βασίλειο αὐτὸ εἶναι δικό σας, καλὰ μου παιδιά. Εἶναι τὸ Βασίλειο τῶν Παραμυθιῶν, τῶν Μύθων, τῶν Παραδόσεων. Ὁ «ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» θὰ σὰς ὀδηγήσῃ, παιδιά μου, μέσα στὸ βασίλειο αὐτὸ. Θὰ περπατήσετε μαζί του στὸς δρόμους του, θ' ἀκούσετε μαζί του τὰ παραμύθια, τοὺς μύθους καὶ τὶς παραδόσεις πού πλάστηκαν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες σὲ δλους τοὺς τόπους καὶ σ' ὅλους τοὺς καιροὺς.

Η ΑΛΕΠΟΥ, Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Μιά φορά κι ἕναν καιρό, ἕνας σκύλος κι ἕνας πετεινὸς πῆγαν περίπατο στὸ δάσος. Ἦταν μιὰ ὥραία λιακάδα κι ἕκαμαν εὐχάριστο περίπατο ἀνάμεσα στὰ δένδρα τοῦ δάσους. Ὅταν νύχτωσε, ὁ πετεινὸς εἶχε κουρασθῆ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ των. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ κοιμηθοῦν στὸ δάσος καὶ τὴν ἄλλη μέρα νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι. Ὁ σκύλος βρῆκε μιὰ κουφάλα σ' ἕνα γέρικο δένδρο καὶ μῆκε μέσα νὰ κοιμηθῆ. Ὁ πετεινὸς, ἐπειδὴ ζεσταίνονταν ἐκεῖ μέσα στὴν κουφάλα, ἀνέβηκε σ' ἕνα ψηλὸ κλωνάρι ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ δένδρο, παρακάλεσε τὸν πετεινὸ νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ του ἀπὸ καμιά ἀλεπού καὶ κοιμήθηκε. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ πετεινὸς ξύπνησε κι ὅπως συνθίξει ἄρχισε τὸ λάλημά του.

Μιά ἀλεπού, πού εἶχε τὴ φωλιά της ἐκεῖ κοντά, μόλις ἄκουσε τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ εἶπε στὰ παιδιά της τὰ ἀλεπόπουλα:

— Μωρέ, τέτοιο τυχερὸ στὴ γειτονιά μου! Θὰ πάω, παιδιά μου, νὰ σὰς φέρω τὸν πετεινὸ ἐδῶ στὴ φωλιά μας, εἶπε στὰ ἀλεπόπουλα κι ἔτρεξε γρήγορα πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούονταν τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ. Ὅταν ἔφτασε κάτω ἀπ' τὸ δένδρο λέει στὸν πετεινὸ:

— Καλέ μου γείτονα, καλωσῶρισε. Κατέβα κάτω νὰ γνωριστοῦμε. Ἔλα νὰ πάμε στὸ σπίτι μου νὰ πάρῃς ἕνα γλυκὸ κι ἕναν καφέ.

— Εὐχαρίστως, κυρὰ Ἀλεπού, ἀπάντησε ὁ πετεινὸς, θὰ ἔρθω, μὰ περιμένω πρῶτα νὰ ξυπνήσῃ κι ὁ σύντροφός μου πού κοιμάται μέσα στὴν κουφάλα. Εἶναι παχὺς καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀνεβῆ στὰ δένδρα.

— Ἄλλος πετεινὸς στὴν κουφάλα καὶ πα-

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΙ

Μιά φορά κι ἕναν καιρό, μιὰ ἀλεπού, καθὼς γύριζε γιὰ νὰ βοῆ καμμιά κοτούλα, βρῆκε μερικὰ μελίσινα. Ἐπειδὴ φοβόταν τὶς μέλισσες, ἔτρεξε καὶ φώναξε τὸ λύκο γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μέλι.

— Ἐσὺ, κυρ Λύκε, νὰ βγάξῃς τὸ μέλι κι ἐγὼ νὰ φυλάω σκοπὸς νὰ μὴ μᾶς σκοτώσῃ ὁ νοικοκύρης, εἶπε στὸ λύκο ἡ πονηρὴ ἀλεπού πού ἤθελε νὰ βρῖσκαται μακριὰ ἀπ' τὶς μέλισσες.

— Καλὰ! εἶπε ὁ κουτὸς ὁ λύκος κι ἄρχισε νὰ βγάξῃ μέλι.

Οἱ μέλισσες τὸν κεντοῦσαν κι ἐκεῖνος πο-νοῦσε, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ φωνάξῃ. Γέμισε ἕνα μεγάλο δοχεῖο μὲ μέλι καὶ γύρισαν μὲ τὴν ἀλεπού στὴ φωλιά τους. Ἐκεῖ ἔφαγαν λίγο μέλι καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἔκρυψαν πῶς πέρα ἀπ' τὴ φωλιά τους καὶ συμφώνησαν νὰ πηγαίνουν μαζί νὰ τρῶνε. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πονηρὴ ἀλεπού φώναξε:

— Ὅριστε! Ἐφτασα!!

— Τί φωνάζεις, κυρὰ Ἀλεπού; τὴ ρώτησε ὁ λύκος.

— Μὲ φωνάζουν νὰ πάω νὰ βαφτίσω. Φεύγω καὶ θὰ γυρίσω γρήγορα.

— Πῆγαινε, τῆς εἶπε ὁ λύκος, καὶ νὰ γυρίσης γρήγορα. Πῆγε ἡ ἀλεπού, βρῆκε τὸ

χὺς μάλιστα εἶπε ἡ ἀλεπού μὲ τὸ νοῦ της καὶ χόθηκε γρήγορα μέσα στὴν κουφάλα.

Μὰ ὁ σκύλος, πού παραμόνευε καὶ ἄκουγε τὴ συνομιλία, ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὴν κυρὰ ἀλεπού καὶ τῆς ἔκανε πολλὲς πληγὲς μὲ τὰ δόντια του.

Ὅταν γύρισε ἡ ἀλεπού στὴ φωλιά της καταματωμένη τῆς εἶπαν τὰ παι-
διά της:

— Μαμά, ἔφαγες τὸν πετεινὸ μόνῃ σου κι ἐμᾶς δὲν μᾶς ἔφερες οὔτε ἕνα κομματάκι; Νὰ τὰ αἵματα τοῦ πετεινοῦ.

— Ὅχι, παιδιά μου, δὲν κοιτᾶτε τὶς πληγὲς πού μοῦ ἔκαμε ἕνας σκύλος πού τὸν νόμισα γιὰ πετεινὸ, ἀπάντησε ἡ ἀλεπού ντροπιασμένη γιὰ τὸ πάθημά της.

Ὅταν ξημέρωσε ὁ πετεινὸς κι ὁ σκύλος γύρισαν στὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ των κι ἔξησαν καλὰ κι ἐμεῖς καλλίτερα.

δοχεῖο μὲ τὸ μέλι, ἔφαγε ὅσπου χόρτασε καὶ ξαναγύρισε στὸ λύκο.

— Πῶς τὸ εἶπες τὸ παιδί πού βάφτισες, κυρὰ Ἀλεπού; τὴ ρώτησε ὁ λύκος.

— Ἀρχινίτη! τὸ εἶπα, εἶπε ἡ ἀλεπού, δη-
λαδὴ ἄρχισε νὰ τρῶν τὸ μέλι.

— Νὰ σοῦ ζήσῃ! εὐχήθηκε ὁ λύκος.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια ἡ ἀλεπού:

— Ὅριστε! ἔφτασα, Κουμπάρα μου!

— Τί σὲ θέλουν, κυρὰ Ἀλεπού; ρώτησε πάλι ὁ λύκος.

— Νὰ βαφτίσω, κυρ Λύκε μου. Καὶ ξανα-
νάφαγε πάλι μέλι ἡ ἀλεπού. Τὸ δοχεῖο ἔφτα-
σε στὴ μέση. Ὅταν γύρισε τὴ ρώτησε ὁ
λύκος.

— Πῶς τὸ εἶπες τὸ παιδί, κυρὰ Ἀλεπού;

— Μεσίτη! ἀπάντησε ἐκεῖνη, δηλαδὴ ἔ-
φτασε στὴ μέση τὸ δοχεῖο μὲ τὸ μέλι.

— Νὰ σοῦ ζήσῃ, ἀπάντησε ὁ λύκος.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια ἡ ἀλεπού ὅσπου
ἔφαγε ὅλο τὸ μέλι.

Ἐπειτα ἔγλειψε καλὰ τὸ δοχεῖο καὶ τὸ πέ-
ταξε σ' ἕνα ποταμάκι ἐκεῖ κοντά.

Ὅταν γύρισε στὴ φωλιά τὴν ξαναρῶτησε
ὁ λύκος.

— Πῶς τὸ εἶπες τὸ παιδί, κυρὰ Ἀλεπού;

— Ἀγλειφίτη καὶ μπλοῦμ στὸ ποταμάκι,
ἀπάντησε ἡ πονηρὴ ἀλεπού.

— Νὰ σοῦ ζήσῃ, τῆς εὐχήθηκε καὶ πάλι
ὁ λύκος. Σὲ δυὸ τρεῖς μέρες θυμήθηκε ὁ
λύκος τὸ μέλι καὶ λέει στὴν ἀλεπού:

— Πάμε νὰ φάμε λίγο μέλι, κυρὰ Ἀλεπού;

— Μπά! μὲ ποιοῦν τὰ δόντια μου ἀπ' τὰ
γλυκά, εἶπε ἡ ἀλεπού.

— Τότε ἄς φάω λίγο μόνος μου, εἶπε ὁ
λύκος καὶ πηγαίνει νὰ βοῆ τὸ μέλι, ἀλλὰ δὲν

βοήθη τίποτε. Γυρίζει θυμωμένος, μα η άλεπού δεν ήταν στη φωλιά. Κοιτάζει εδώ, κοιτάζει εκεί, τίποτε. Τέλος τη βλέπει να μπαίνει σε μια τρύπα.

— Γιατί, κυρά Άλεπού, έφαγες όλο το μέλι ;

— Γιατί σε πειράζει στο στομάχι σου έσένα, είπε εκείνη κοροϊδευτικά και κρύφτηκε στην τρύπα. Περίμενε περίμενε ο λύκος απ' έξω, αλλά η άλεπού δεν έβγαινε.

Πήρε ο λύκος μια γκλίτσα κάποιου Τσοπάνη, την έχωσε στην τρύπα κι έβιασε το πόδι της άλεπούς. Έκείνη φώναξε :

— Έγώ τα ποδαράκια μου τα έχω διαλωμένα στην κοιλιά μου και συ τροβάς τη ρίζα. Τράβα ! λύκε, τη ρίζα.

Πίστεψε ο λύκος. Άφησε το πόδι κι έβιασε τη ρίζα.

— Άχ ! ποδαράκι μου ! Άχ ! ποδαράκι μου ! φώναξε η άλεπού.

Ο λύκος τραβούσε όσο μπορούσε τη ρίζα ώσπου κόπηκε η ρίζα, έπεσε ο λύκος στο γκρεμό και σκοτώθηκε.

Έτσι η πονηρή άλεπού γλύτωσε κι έζησε καλά κι έμεις καλλίτερα.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό, τρία μικρά γουρουνάκια άφησαν το καλυβάκι τους και βγήκαν στον κόσμο να ζητήσουν τύχη. Το πρώτο γουρουνάκι δεν είχε καλά καλά ξεκινήσει, όταν συνάντησε έναν άνθρωπο που κουβαλούσε άχυρο.

— Καλέ μου άνθρωπε, είπε το γουρουνάκι, θά έχης την καλωσύνη να μου δώσεις λίγο άχυρο για να χτίσω το σπιτάκι μου ;

— Γιατί όχι ; είπε ο καλός εκείνος άνθρωπος. Έτσι το γουρουνάκι απομακρύνθηκε και με το άχυρο έχτισε το σπιτάκι του.

Κάποιος όμως παμπόνηρος λύκος, που ζούσε σ' εκείνα τα μέρη, αποφάσισε να φάη το γουρουνάκι. Όταν λοιπόν σουρούπωσε, ζύγωσε στο άχυρένιο σπιτάκι και φώναξε :

— Γουρουνάκι, παχουλό μου γουρουνάκι, άφησέ με νάμπω μέσα στο σπιτάκι.

Άλλά το γουρουνάκι γνώρισε τη φωνή του και άπάντησε :

— Δεν μ' άρέσει η συντροφιά, προτιμώ τη μοναξιά.

Τότε ο λύκος είπε θυμωμένος :

— Θα φυσήξω, θα φυσήξω και το σπίτι σου θα ρίξω.

Και άρχισε τότε να φουσκώνη τα μάγουλά του και να φυσά τόσο δυνατά και τόσο επίμονα, που στο τέλος έπεσε το άχυρένιο σπιτάκι. Τότε πήδηξε μέσα, άρπαξε το γουρουνάκι και το έφαγε.

Το δεύτερο γουρουνάκι αντίμωσε έναν άνθρωπο, που κουβαλούσε ξύλα.

— Καλέ μου άνθρωπε, είπε το γουρουνάκι, θά έχης την καλωσύνη να μου δώσεις λίγα ξύλα για να χτίσω το σπιτάκι μου ;

— Γιατί όχι ; είπε ο καλός εκείνος άνθρωπος. Έτσι το γουρουνάκι απομακρύνθηκε φορτωμένο και με τα ξύλα έχτισε το σπιτάκι του.

Την ίδια νύχτα ο κακός λύκος ήρθε στην πόρτα του και είπε :

— Γουρουνάκι, παχουλό μου γουρουνάκι, άφησέ με νάμπω μέσα στο σπιτάκι.

Το γουρουνάκι άπάντησε :

— Δέ μ' άρέσει η συντροφιά προτιμώ τη μοναξιά.

Τότε ο λύκος είπε θυμωμένος :

— Θα φυσήξω, θα φυσήξω και το σπίτι σου θα ρίξω.

Και άρχισε τότε να φουσκώνη τα μάγουλά του και να φυσά τόσο δυνατά και τόσο επίμονα, που το ξύλινο σπιτάκι έπεσε στο τέλος.

Τότε πήδηξε μέσα ο λύκος, άρπαξε το γουρουνάκι και το έφαγε.

Το τρίτο γουρουνάκι άρχισε κι αυτό την περιοδεία του, ώσπου συνάντησε έναν άνθρωπο που κουβαλούσε τουβλά.

— Καλέ μου άνθρωπε, είπε το γουρουνάκι, θά έχης την καλωσύνη να μου δώσεις λίγα τουβλά για να χτίσω το σπιτάκι μου ;

— Γιατί όχι ; είπε ο καλός εκείνος άνθρωπος.

Έτσι το γουρουνάκι πήρε ό,τι ζητούσε και με τα τουβλά έχτισε το σπιτάκι του.

Δεν άργησε πάλι ο λύκος να ζυγώσει την πόρτα του, και λέει :

— Γουρουνάκι, παχουλό μου γουρουνάκι, άφησέ με νάμπω μέσα στο σπιτάκι.

Και το γουρουνάκι άπάντησε :

— Δεν μ' άρέσει η συντροφιά, προτιμώ τη μοναξιά.

Τότε ο λύκος του είπε :

— Θα φυσήξω, θα φυσήξω και το σπίτι σου θα ρίξω.

Άλλά το σπίτι ήταν καμωμένο από του-

βλα, και ο γέρο-λύκος φούσκωσε τα μάγουλά του και φύσηξε, αλλά το σπίτι δεν έπεσε, γιατί ήταν στερεό. Ο λύκος λύσσαξε τότε από το κακό του. Άλλά προσποιήθηκε πως δεν τον έμελε καθόλου και είπε στο γουρουνάκι :

— Σου άρέσουν τα μήλα ; Ξέρω έναν κήπο γεμάτο φρούτα. Θα έρθω αύριο το πρωί να σου τον δείξω.

Την άλλη μέρα, πολύ πρωί, ο λύκος έτρεξε για το σπίτι του γουρουνιού, αλλά το γουρουνάκι δεν ήταν εκεί. Είχε βρή μόνο του τον κήπο με τα φρούτα. Θυμωμένος ο λύκος έτρεξε στον κήπο. Μόλις τον είδε το γουρουνάκι ανέβηκε άμέσως σ' ένα δένδρο και είπε στο λύκο :

— Είχες δίκιο να έπαινης αυτά τα μήλα, είναι πολύ νόστιμα και γλυκά. Για δοκίμασε αυτό το μήλο.

Και λέγοντας αυτά, του έριξε ένα μήλο όσο μπορούσε μακρύτερα, μέσα στα χορτάρια. Όστερα, καθώς ο λύκος ζητούσε να βρή το μήλο ανάμεσα στα χορτά, το γουρουνάκι έτρεξε και κρύφτηκε μέσα στο σπίτι του.

Ο λύκος όμως δε συνήθιζε ν' αφήνη να τον κοροϊδεύουν. Την άλλη ημέρα το πρωί, ξαναπήγε στο σπιτάκι του γουρουνιού και του είπε :

— Μετά απ' το μεσημέρι

σε κείνα κεί τα μέρη

γίνεται πανηγύρι,

και το χορό θα σύρη

πεντάμορφη κοπέλλα.

Μαζί μου λοιπόν έλα

κι έμεις εκεί θα πάμε

να πιούμε και να φάμε.

Το γουρουνάκι δεν άπάντησε κι ο λύκος έφυγε. Μετά το μεσημέρι, το γουρουνάκι πήγε μόνο του στο πανηγύρι. Εκεί άγόρασε ένα βαρέλι μεγάλο και το κατρακυλούσε γυρίζοντας στο σπιτάκι του. Στο δρόμο όμως είδε ξαφνικά το λύκο και σαν άστραπή χώθηκε στο βαρέλι κι άρχισε να κατρακυλά χτυπώντας τα πόδια του. Ο λύκος τρόμαξε από το βαρέλι και το θόρυβο κι έτρεξε να κρυφτή στη φωλιά του. Όστερα όμως από πολλή ώρα, ο λύκος πήρε θάρρος, έτρεξε στο σπιτάκι του γουρουνιού και λέει :

— Εσχόμωνα στο δρόμο

κι αντίκρισα θεριό.

Πωπώ ! πωπώ ! τί τρόμο !

Πωπώ ! τί ξαφνικό !

Έτρεξα στη φωλιά μου

με πόνο στην καρδιά μου.

Το γουρουνάκι, άκούοντας αυτά, έσπασε στα γέλια.

— Έγώ ήμουν μέσα στο βαρέλι σε είδα που ερχόσουν και πήδησα μέσα για να σφώσω το πετσό μου.

Τα λόγια αυτά έκαναν το λύκο να μανιάση. Πήδησε άπάνω στη στέγη κι άρχισε να καταστρέφη την καπνοδόχο. Άλλά την ώρα εκείνη το γουρουνάκι είχε ανάψει το φούενο για να ψήση τα ψωμιά του. Και τότε λοιπόν ο λύκος, πέφτοντας μέσα στην τρύπα που άνοιξε, έπεσε στη φωτιά και κάηκε. Έτσι το γουρουνάκι γλύτωσε κι έζησε καλά κι έμεις καλύτερα.

ΕΥΘΥΜΑ

Ο δάσκαλος λέει στο μαθητή :

— Έπειδή σήμερα ήσουν άτακτος, θα γράψης εκατό φορές : « Είμαι ζωο τετροπόδο » και θα φέρης το χειρόγραφο με την υπογραφή του πατέρα σου !

Ο μπαμπάς : Πρέπει να ξέρης, παιδί μου, ότι στην οικογένεια άρχηγός είναι ο άνδρας. Μονάχα αυτός μπορεί να κάνη ό,τι θέλει στο σπίτι.

Το παιδί : Σώπα, μπαμπά, γιατί ερχεται η μαμά !

Δάσκαλος : Γιατί, Γιάννη, ο Άπόστολος Άνδρέας λέγεται Πρωτόκλητος ;

Γιάννης : Γιατί δσα δνόματα τελειώνουν σε -ας είναι της πρώτης κλίσεως.

Δάσκαλος : Πές μου, Τάκη, τί θα πη καλή άνατροφή ;

Τάκης : Τό να τρέφεται κανείς καλά, κύριε.

Ο μικρός στον μπαμπά του :

— Μπαμπά, θά μου άγοράσης ό,τι σου ζητήσω ;

— Ναι, παιδί μου. Θα σου άγοράσω.

Άλλά ένα μονάχα, όχι περισσότερα.

— Σύμφωνοι, μπαμπά. Τότε άγόρασέ μου ένα Ζαχαροπλαστείο.

Δάσκαλος : Τί μέρος του λόγου είναι το αυγό ;

Μαθητής : Οδισιαστικό.

Δάσκαλος : Γένους ;

Μαθητής : Οδδετέρον.

Δάσκαλος : Πώς το κατάλαβες ;

Μαθητής : Νά, γιατί είναι αυγό άκόμα.

Όταν βγή πουλί, τότε θά ιδούμε αν είναι άρσενικό ή θηλυκό.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

1. Υπάρχουν τόποι όπου δεν βρέχει;

Στην Άνω Αίγυπτο υπάρχουν τόποι που δεν βρέχει ή βρέχει 2—3 φορές στα 100 χρόνια. Επίσης υπάρχουν στον κόσμο ψηλά βουνά και πολύ ψυχροί τόποι που, αντί να βρέχει, πάντα χιονίζει, χειμώνα·καλοκαίρι.

2. Αν βρεθούμε στην εξοχή με βροχή, κινδυνεύουμε;

Αν βρεθείτε στην εξοχή κατά την ώρα που ξεσπά η μπόρα, μη καταφεύγετε ποτέ κάτω από δένδρο. Να προτιμάτε καλλίτερα να βραχείτε. Γιατί τα δένδρα, και μάλιστα τα ύψηλά, τραβούν τον κεραυνό.

3. Τι μᾶς ωφελούν τὰ φρούδια;

Τὰ φρούδια είναι ωφέλιμα γιατί προστατεύουν τὰ μάτια μας. Αν ἔλειπαν, ὁ ἰδρῶς τοῦ μετώπου θὰ κυλοῦσε στὰ μάτια μας. Κι ἐπειδὴ ὁ ἰδρῶς εἶναι δηλητήριο σιγὰ σιγὰ θὰ τὰ κατὰστρεφε.

4. Πῶς μπορούν οἱ μύγες νὰ περπατοῦν ἀνάποδα στὸ ταβάνι δίχως νὰ πέφτουν;

Γιατί τὰ λεπτὰ πόδια τῆς μύγας ἔχουν πάντα ἓνα γλοιώδες υγρό, πού τὰ βοηθεῖ νὰ κολλοῦν ἐλαφρά, ὅπου πατήσουν. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, τὰ πόδια τῆς μύγας καταλήγουν σ' ἓνα εἶδος μικροσκοπικῆς βεντούζας. Αὐτὲς μποροῦν νὰ κολλήσουν στὸν τοῖχο, ὅπως ἡ πραγματικὴ βεντούζα στὸ κορμί. Καί γι' αὐτὸ ἡ μύγα μπορεῖ νὰ στέκεται, ἢ νὰ περπατῆ, μὲ τὸ κεφάλι χάμω καὶ τὰ πόδια πάνω, δίχως νὰ πέφτει στὸ κενό.

5. Γιατί ἡ ζωὴ εἶναι ὑγιεινὴ στὴν εξοχή;

Ἡ ζωὴ εἶναι ὑγιεινὴ στὴν εξοχή, γιατί ὁ ἀέρας πού ἀναπνέει ὁ ἄνθρωπος στοὺς ἀγρούς ἢ στὰ βουνά, εἶναι πολὺ πιὸ καθαρὸς ἀπὸ τὸν ἀέρα τῶν πόλεων, γιατί δὲν περιέχει οὔτε σκόνη, οὔτε μικρόβια, οὔτε καπνοὺς πού δηλητηριάζουν τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν πόλεων. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἡ ἐπίδρασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἶναι πιὸ ἄμεση στὴν εξοχή, ὅπου δὲ βρίσκουν ἐμπόδια, ὅπως στὶς πόλεις μὲ τὰ ψηλά σπίτια, τὰ ντουβάρια, τὶς στέγες κ.λ.π. Ὁ ἥλιος εἶναι ὁ μεγαλύτερος καταστροφεὺς τῶν μικροβίων, ἀλλὰ καὶ τὸ καλύτερο δυναμωτικὸ γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό. Ἀκόμη ὑγιεινότερη εἶναι ἡ εξοχή ὅταν υπάρχουν πολλὰ δένδρα, γιατί τότε πλουτίζουν τὸν ἀέρα μὲ δξυγόνο πού παράγουν.

6. Γιατί τὰ φύλλα τῶν φυτῶν εἶναι πράσινα;

Τὰ φύλλα τῶν φυτῶν εἶναι ἐργαλεῖα ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωὴ τους. Ἀκριβῶς γιατί περιέχουν αὐτὴ τὴν πράσινη οὐσία, πού τοὺς δίνει τὸ πράσινο χρῶμα τους καὶ πού λέγεται χλωροφύλλη. Ἡ χλωροφύλλη αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ δὲν θὰ εἶχε ἀξία, θ' ἀποτελοῦσε μάλιστα περιττὸ βάρος γιὰ τὸ φυτὸ. Ἀποκτᾷ ὅμως τὴν ἀνεκτίμητη ἀξία της γιατί ἀπορροφᾷ τὸ ἡλιακὸ φῶς. Ἔερχομε πῶς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴ ζωὴ τῶν φυτῶν, καθὼς καὶ τῶν ζώων. Δίχως τὴ χλωροφύλλη, οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μεταδώσουν τὴν εὐεργετικὴ τους ἐπίδραση στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φυτοῦ. Στὴν ἐνέργεια αὐτὴ βοηθεῖ τὸ χρῶμα τῆς χλωροφύλλης, πού εἶναι πράσινο καὶ πού ἔτσι κάμνει πράσινα καὶ τὰ φύλλα.

Παράδειγμα ἔχομε τὸ ὅτι, ἂν ἡ χλωροφύλλη καταστρέφεται, τότε τὸ φύλλο κιτρινίζει καὶ μαραίνεται.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ὅποιος λέει τὴν ἀλήθεια ἔχει τὸ Θεὸ βοηθία.
- Φύλαξε τὰ ξένα νὰ σοῦ δώση ὁ Θεὸς καὶ σένα.
- Ἡ κότα πίνει τὸ νερὸ καὶ κοιτάει τὸ Θεὸ.
- Μὴν ἀφήνεις γι' ἄλλη ὥρα, ὅ,τι μπορεῖς νὰ κάμης τώρα.
- Χαρὰ στὰ Φῶτα τὰ στεγνά καὶ τὴ Λαμπρὴ βρομμμένη.
- Χιόνισ' ἔβρεξ' ὁ Γενάρης ὅλ' οἱ μύλοι μας θ' ἀλέθουν.
- Χιόνι πέφτει τὸ Γενάρη, χαρὲς θ' ἂν τὸν Ἀλωνάρη.
- Τοῦ Γενάρη τὸ φεγγάρι ἥλιος τῆς ἡμέρας μοιάζει.

Ο ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΕΥΧΕΤΑΙ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ
ΤΟ 1953

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἀπὸ τὴ σελίδα αὐτὴ θὰ παρελάσουν ὅλες οἱ ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις μὲ σχετικὲς σύντομες καὶ ἐπιγραμματικὲς ἐξηγήσεις:

Στὰ 3300 πρὸ Χριστοῦ οἱ Αἰγύπτιοι ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ πρῶτα ἐργαλεῖα εἰς τὴν ἀγγειοπλαστικὴν.

Στὰ 3000 πρὸ Χριστοῦ οἱ Κινέζοι χρησιμοποιοῦν τὰ πρῶτα στοιχεία τῆς ἀλφαβήτου γιὰ νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα.

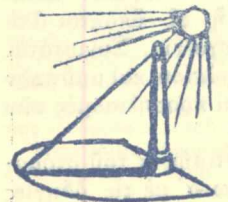
Στὰ 2634 πρὸ Χριστοῦ οἱ Κινέζοι ἐφευρίσκουν τὴν πυξίδα. Στὴν Εὐρώπῃ ἡ πυξίδα ἐφευρέθηκε στὰ 1302 μ. Χ.

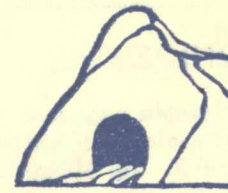
Στὰ 3000 πρὸ Χριστοῦ εἰσάγεται στὴν Εὐρώπῃ ὁ ἀργαλειός.

Στὰ 2500 πρὸ Χριστοῦ κατασκευάζονται στὴν Αἴγυπτο οἱ πρῶτοι μεταλλينوὶ σωλήνες.

Ἀπὸ τὸ 1100 πρὸ Χριστοῦ χρησιμοποιοῦν οἱ Κινέζοι τὸ ἡλιακὸ ὥρολόγιο.

Στὸ 700 πρὸ Χριστοῦ ἀνοίχτηκε τὸ πρῶτο τούνελ στὴν Ἰουδαία.

Οἱ Φοῖνικες στὰ 610 π. Χ. ἔκαμαν ἀπὸ θαλάσσης τὸ γύρο τῆς Ἀφρική. Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν τὸ ἐπέτυχαν αὐτὸ παρά εἰς τὰ 1786 μ. Χ. ὑπὸ τὸ Βαρθολομαῖο Διάξ.

ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

«Ἀλκυῶν» εἶναι ἓνα πουλὶ πού ὁ κόσμος τὸ λέει ψαροπούλι ἢ θαλασσοπούλι. Ἐρχεται στὴν Ἑλλάδα στὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου καὶ φεύγει στὸ τέλος τοῦ Μαρτίου.

Ἀλκυονίδες ἡμέρες ὀνομάζονται οἱ ζεστὲς ἡμέρες τοῦ Ἰανουαρίου πού ὁ λαὸς τὶς λέει «Μέρες τῶν Πουλιῶν», δηλαδὴ τὶς δίνει ὁ καλὸς Θεὸς γιὰ νὰ ετοιμάσουν τὰ πουλιὰ τὶς φωλιές τους καὶ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκκλωσῆσουν τὰ αὐγά τους.

Εἶναι οἱ «Ἀλκυονίδες ἡμέρες» τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πού σχετίζονται μὲ τὸ θρῦλο τῆς θυγατέρας τοῦ Αἰόλου Ἀλκυόνης.

Κατὰ τὴ μυθολογία, ἡ Ἀλκυόνη ἦταν θυγατέρα τοῦ θεοῦ τῶν ἀνέμων, Αἰόλου. Ἐπειδὴ ὅμως κάποτε ἔδειξε ἀσέβεια πρὸς τὸ Δία, μεταμορφώθηκε σὲ πουλὶ καὶ καταδικάστηκε νὰ μὴν ἐπωάζῃ τὴν ἀνοιξὴ τὰ αὐγά της, ὅπως ὅλα τὰ πουλιὰ, ἀλλὰ τὸ χειμῶνα. Ἐπειδὴ ὅμως γεννάει τὰ αὐγά της στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν καὶ στοὺς βράχους τῆς θάλασσας καὶ οἱ χειμωνιάτικες παγωνιές καὶ τὰ ἀγριεμένα κύματα ἐμποδίζουν τὸ κλῶσσημα καὶ τὸ μεγάλωμα τῶν πουλιῶν της, ἔκλαιε διαρκῶς γιὰ τὴ συμφορὰ της καὶ παρακαλοῦσε τὸ Δία νὰ τὴ συγχωρήσῃ. Ἐκεῖνος τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς χάρισε στὰ μέσα τοῦ χειμῶνα 14 καλὲς ἡμέρες γιὰ νὰ ἐπωάζῃ τὰ αὐγά της.

Ὁ ποιητὴς Γεώργιος Δροσίνης ἔγραψε σχετικὰ μὲ τὶς ἡμέρες αὐτὲς:

«Καὶ στὴς ζωῆς τοὺς πιὸ βαριοὺς χειμῶνες, Ἀλκυονίδες μέρες καρτερῶ».

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

Όπως ξέρουμε από την ιστορία μας, μετά την περίφημη νίκη των Αθηναίων κατά των Περσών που έγινε το 490 π. Χ. στο Μαραθώνα, ένας οπλίτης Αθηναίος, θέλοντας ν' αναγγείλη το ευχάριστο νέο της νίκης στην Αθήνα, έτρεξε με μεγάλη ταχύτητα και χωρίς διακοπή έφτασε στην Αγορά των Αθηνών, όπου έφώναξε το περίφημο:

— Νενικήκαμαν!... και έπεσε νεκρός από τον κόπο.

Πρό πενήντα έπτά ετών, δηλαδή στο έτος 1896, ένας Γάλλος Φίλαθλος, ο βαρώνος Πέτρος ντε Κουμπερτέν, είχε την πρωτοβουλία της αναβιώσεως των αρχαίων Ολυμπιακών αγώνων και μαζί μ' αυτούς να επαναληφθή το κατόρθωμα του αρχαίου οπλίτη στον ίδιο άκριτος δρόμος που έτρεξε εκείνος.

Οι πρώτοι Ολυμπιακοί αγώνες έγιναν στην Αθήνα το 1896 και νίκησε ο Έλληνας άθλητης Σπύρος Λούης, που έτρεξε το Μαραθώνιο δρόμο σε 2 ώρες, πενήντα όκτώ λεπτά και 50 δευτερόλεπτα.

Στους δεύτερους Ολυμπιακούς αγώνες του 1900 νίκησε ο Γάλλος Τέτς, με χρόνο 2 ώρες 59' και 25" και στους αγώνες του 1936 ο Ίάπων Νί - Τέι - Σόν, που έτρεξε τα 42 χιλιόμετρα του Μαραθωνίου σε 2 ώρες 29' και 27".

Στους τελευταίους Ολυμπιακούς αγώνες του Έλσινκι 1952 νίκησε ο Τσεχοσλοβάκος Έμιλ Ζάτοπεκ, με χρόνο 2 ώρες 23' και 03".

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ ΜΑΣ

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΑΚΙ

Παίζεται από πολλά παιδιά. Κάνουν όλα ένα κύκλο. Ένα παιδί, ως πούμε ο Γεωργάκης, κρύβεται κάπου ώστε να μη βλέπη τα άλλα παιδιά του κύκλου. Τότε τα παιδιά του κύκλου, χωρίς να βλέπη ο Γεωργάκης, κρύβουν ένα μαντηλάκι στις τσέπες ή στα μανίκια κάποιου παιδιού του κύκλου. Όταν είναι έτοιμα καλούν το Γεωργάκη να βρῆ το μαντηλάκι. Για να τον εύκολύνουν χτυπούν τα παλαμάκια. Όταν ο Γεωργάκης πλησιάζει το παιδί με το μαντηλάκι, τα παιδιά του κύκλου δυναμώνουν τα χειροκροτήματα, όταν απομακρύνεται λιγοστεύουν τα χειροκρο-

τήματα. Έτσι οδηγούμενος από τα χειροκροτήματα ο Γεωργάκης βρίσκει το μαντηλάκι. Έπειτα κρύβεται άλλο παιδί, ξανακρύβουν το μαντηλάκι και το παιγνίδι συνεχίζεται.

Δοκιμάστε το στην αυλή του σχολείου σας.

ΓΝΩΣΕΙΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΓΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Στη στήλη αυτή θα εκλαυικεύονται διάφορες γνώσεις υγιεινής, απαραίτητες για τη διατήρηση και προαγωγή της υγείας των παιδιών. Οι άρρώστειες που προσβάλλουν τα παιδιά και τους μεγάλους οφείλονται στα μικρόβια και μεταδίδονται συχνότατα από άλλους άρρώστους. Μεταδίδονται με τον άερα, με τα έντομα, με τα ζωύφια, με τη σκόνη, με ακάθαρτα νερά, με βρώμικες τροφές, με τα ούρα, τα πτύελα και τις ακαθαρσίες των άρρώστων, καθώς και με τα μολυσμένα σταγονίδια που βγαίνουν απ' τον άρρωστο με την όμιλία, το βήχα και το φτάρνισμα.

Θα προφυλαχθούμε από τις μεταδοτικές αυτές άρρώστειες, αν δεν πλησιάζουμε τους άρρώστους, αν αγαπούμε το φώς, τον ήλιο, τον καθαρό άερα και τρεφόμαστε με υγιεινή τροφή. Τότε ο οργανισμός μας θα είναι ικανός να αντιδράση και να νικήση τα μικρόβια. Θα δώσουμε παρακάτω οδηγίες προφυλάξεως από τις συνηθέστερες μεταδοτικές άρρώστειες.

Η ΓΡΙΠΠΗ

Μία από τις συνηθέστερες μεταδοτικές άρρώστειες, και μάλιστα τώρα το χειμώνα, είναι η **γρίππη**. Μεταδίδεται πολύ εύκολα με τα σταγονίδια που φεύγουν απ' τον άρρωστο, με την όμιλία, με το φτάρνισμα και το βήχα.

Οι άρρωστοι από γρίππη παρουσιάζουν βήχα, οι μύτες τους τρέχουν, παρουσιάζουν πυρετό, κακοδιαθεσία και πονοκέφαλο. Απαγορεύεται οι άρρωστοι ή οι ύποπτοι από γρίππη να φοιτούν στο σχολείο. Συνιστάται αυστηρή καθαριότητα σχολείου και μαθητών και τακτικός αερισμός και προσηλιασμός των αίθουσών παραδόσεως.

Επίσης συνιστάται αντισηψία του στόματος και της μύτης σύμφωνα με τις οδηγίες του Ιατρού.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΦΑΤΝΗ

Μια νύχτα πριν από 1952 χρόνια γεννήθηκε ταπεινά μέσα στη φάτνη των άλλων ο Ήσους Χριστός, ο Σωτήρας του κόσμου.

Γεννήθηκε μέσα στη φάτνη των ζώων για να δείξη στον κόσμο το καλό παράδειγμα της ταπεινοφροσύνης. Το έκαμε αυτό γιατί εκείνη την εποχή ο κόσμος είχε βυθισθή στην άμαρτία. Πριν να γεννηθή είχε στείλει στον κόσμο τους θεόπνευστους προφήτες.

Αλλά αυτοί παρ' όλα τα καλά που έκαμαν—και με τη θυσία της ζωής του—δεν κατάρθωσαν πολλά πράματα. Αναγκάστηκε τότε να στείλη στον κόσμο το μοναδικό υιό Του.

Εκείνη τη νύχτα που γεννήθηκε ήρθαν ταπεινά οι μάγοι να Τον προσκυνήσουν και να Τού χαρίσουν τα πολύτιμα δώρα τους. Δεν είχε ούτε πάπλωμα ούτε κουνουπιέρες. Για πάπλωμα είχε ένα κομμάτι πανί από το φουσάτι της μητέρας Του και για κουνουπιέρες τις άράχνης που κρέμονταν από πάνω Του.

Όστόσο όμως στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη η χαρά και η καλωσύνη.

Πολυχρόνης Λαδονικόλας

μαθητής ΣΤ' τάξ. ιδιωτ. δημοτ. σχολείου Σοφίας Καρασταμάτη—Νέα Σφαγεία Αθηνών

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Σημερώνουν Χριστούγεννα! Τί χαρούμενη μέρα! Όλος ο κόσμος πηγαίνει στην εκκλησία να παρακολουθήση τη λειτουργία των Χριστουγέννων. Όλοι φορούν γιορτάσιμα, άκόμα και ο πιο φτωχός, γιατί σάν σήμερα γεννήθηκε ο Χριστός μέσα σε μια φάτνη της Βηθλεέμ, για να μās σώση από τις άμαρτίες μας.

Η μικρή εκκλησία του χωριού είναι γεμάτη από κόσμο. Μόλις διακρίνεις την εικόνα του μικρού Χριστού. Τα μικρά άγγελάκια που είναι ζωγραφιστά επάνω στο θλόο της εκκλησίας φαίνονται σάν να γελούν. Χαρά μεγάλη στον ουρανό και στη γῆ! Σαφνικά άκούγεται η σβησμένη από συγκίνηση αλλά γεμάτη από χαρά φωνή του παπα-Θύμιου: «Δόξα έν υψίστοις Θεώ και επί γῆς ειρήνη έν ανθρώποις εύδοκία».

Τί χαρούμενη γιορτή που είναι τα Χριστούγεννα για όλους, μικρούς και μεγάλους!

Νίκη Παν. Πατσουράκου

μαθήτρια ΣΤ' τάξ. ιδιωτ. δημοτ. σχολείου Σοφίας Καρασταμάτη—Νέα Σφαγεία Αθηνών

Διευδύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ:

Έκδότης: ΔΗΜ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Κατοικία: Συνοικισμός Πετρουπόλεως
Δι'της Τυπογραφείου: Ν. ΑΠΑΤΣΙΔΗΣ
Κατοικία: Ηρακλέους 131—Καλλιθέα

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Καθόμουν κοντά στο κλειστό παράθυρο κι έγραφα. Ο βοριάς βούιζε και το χιονόνερο χτυπούσε στο κλειστό παράθυρο. Πότε πότε σήκωνα το κεφάλι κι έβλεπα τα σπουγγιτάκια που χτυπούσαν το τζάμι σάν να μου έλεγαν: «Δώσε μας λίγα ψίχουλα να φάμε». Έτρεξα στην κουζίνα, πήρα μια φέτα ψωμί και τους την έκαμα ψίχουλα.

Σηκώνοντας για τελευταία φορά τα μάτια μου είδα ένα φτωχό κοριτσάκι, ξυπόλυτο και χωρίς έπανωφόρι, να περπατάει και να τρέμη. Χωρίς καθόλου να σταθώ, τρέχω, άνοίγω την έξωπορτα και το φωνάζω το καυμένο το κοριτσάκι να περάση μέσα στο σπίτι μου. Το έβαλα κοντά στη σόμπα να ζεσταθή και το περιποιήθηκα με ό,τι μπορούσα. Αφού ζεστάθηκε με άποχαίρετση κι έφυγε, ενώ η χαρά φαινόταν ζωγραφισμένη στο προσώπάκι της.

Βέρα Στεφανίδου

μαθήτρια Δ' τάξ. Α' Δημ. σχολείου Αθηνών

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Ήταν παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Έξω έβρεχε δυνατά και το κρύο ήταν τσουχτερό. Καθώς καθόμουν στο κρεβάτι μου και διάβαζα, έκοίταξα έξω απ' το παράθυρο κι έβλεπα τα σπουγγιτάκια που ζητούσαν στο χῶμα κάτω και να φάνε.

Έξαφνα χτύπησε η πόρτα κι η μητέρα μου έτρεξε και την άνοιξε. Ένα πολύ φτωχό παιδί, ξυπόλυτο και σχεδόν γδυτό, έτρεμε μέσα στα σχισμένα και βρεγμένα ρούχα του. Ήθελε να μās πῆ τα κάλαντα! Το έφερε η μητέρα μου στην κρεββατοκάμαρα και μόλις το είδα επόνεσε η ψυχή μου. Η μητέρα μου του έδωσε άλλα ρούχα και του έβγαλε τα βρεγμένα. Του έδωσε γλυκά κι εγώ του χάρισα μερικά από τα παιγνίδια μου. Έτσι το φτωχό εκείνο παιδάκι έφυγε εύχαριστημένο και πιο πολύ ἤμουν εύχαριστημένος εγώ που μπόρεσα και του έδωσα λίγη χαρά.

Έτσι κάθε χειμώνα θυμάμαι το παιδάκι που έτρεμε από το κρύο.

Νίκος Γ. Γαϊτάνος

μαθητής Δ' τάξ. Α' Δημ. σχολείου Αθηνών

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑΣ ΜΑΣ

Στη σελίδα αυτή σās βοηθούμε νά κάμετε μόνοι σας τή χειροτεχνία σας. Σās δίδουμε σχέδια καί με ένα ψαλιδάκι, με χαρτί χρωματιστό γλασέ, με ένα χαρτονάκι καί λίγη γόμα χάνετε ωραία έργα **Χαρτοκοπικῆς—Χαρτοκολλητικῆς**, τὰ ὁποῖα ἐκθέτετε στήν ἐκθεση χειροτεχνίας τοῦ σχολείου σας.

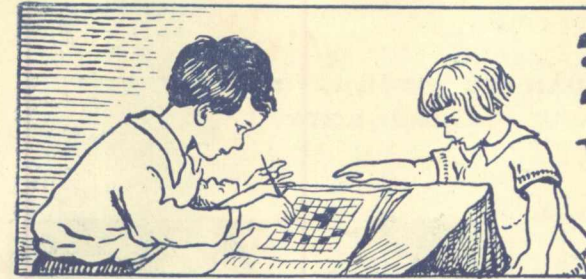
Διαβάσετε τις οδηγίες πού παραθέτουμε σέ κάθε σχέδιο.

Πῶς θὰ φτιάξουμε τήν πάπια μας σύμφωνα με τὸ σχέδιο.

Κόβουμε τήν πάπια με τὸ ψαλιδάκι σέ κίτρινο χαρτί γλασέ καί τήν κολλοῦμε σ' ἕνα χαρτόνι.

Κόβουμε ἔπειτα τὰ πόδια καί τὸ ράμφος ἀπὸ κόκκινο χαρτί γλασέ καί τὰ κολλοῦμε στίς ἀνάλογες θέσεις. Ἀφοῦ στεγνώσουν γράφουμε τίς ἐσωτερικὲς γραμμὲς με μελάνι. Ἄν θέλουμε κολλοῦμε μία μπλε κορνίζα ὀλόγουρα στὸ χαρτόνι καί ἡ πάπια εἶναι ἑτοιμη.

Σε κάθε τεύχος τοῦ «ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» θὰ σās εἶνουμε διάφορα σχέδια γιὰ νά κάνετε μόνοι σας τή χειροτεχνία σας.

Ἡ Σελίδα τῶν Παιχνιδιῶν

ΣΤΑΥΡΟΠΛΕΘ ΑΡΙΘ. 1.

	1	2	3	4	5	6	7
1							
2	■						■
3	Χ	Ρ	Ι	Ξ	Τ	Ο	Υ
4							
5	Γ	Ε	Ν	Ν	Η	Ξ	Η
6	■						■
7							

Ὅριζοντίως.—1) Πόλις τῆς Πελοποννήσου.—2) Γίνεται ἀπὸ τοὺς κορμούς δένδρων.—4) Ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Χριστός.—6) Τὴν ἐδίδαξε ὁ Χριστός.—7) Τὸ ἐμελέτησα, εἰς τὴν δημοτικὴν.

Καθέτως.—2) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία πτώσεως αἰτ. ἀριθ. πληθ.—Ἄρθρον ὄνομ. πληθ.—3) Μουσικὸς φθόγγος.—Βυζαντινὸς μουσικὸς φθόγγος.—4) Ὑποθετικόν.—Ἐτσι ἀρχίζει τὸ ἀλφάβητο.—5) Μουσικὸς φθόγγος.—Βυζαντινὸς μουσικὸς φθόγγος.—6) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία πτώσεως αἰτ. ἀριθ. πληθ.—Ἀναφ. ἀντωνυμία πτώσεως γεν. ἑνικ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Τίς φτεροῦγες μου τεντώνω,
τίς ἀπλώνω τίς ἀνοίγω,
μὰ ποτὲ δὲν κατορθώνω
ἀπ' τῆ θέσης μου νά φύγω.
Τί εἶμαι;

Μιά βαρκοῦλα φορτωμένη
στὸ λιμάνι πάει καί μπαίνει.
Τί εἶναι;

Τριάντα φουστὲς φόρεσε
καί στὸ χορὸ πηγαίνει
καί στή λαμπρὴ τῆς ὀμορφιά
καμμιὰ δὲν παραβγαίνει.
Τί εἶναι;

Εἶναι ἕνα δένδρο πὸ ἔχει τὰ μισὰ
φύλλα ἄσπρα καί τὰ μισὰ μαῦρα.
Τί εἶναι;

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

1) Νά συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβές, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν ποταμῶν τῆς Ἠπείρου.

		Ω			
ΛΟΥ	ΡΑ	Α	ΧΘΟΣ	Α	ΡΟΣ
		ΟΣ			

2) Νά συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβές, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης.

Α	ΛΟΝ	ΣΙ
ΡΙ	ΘΗ	ΝΟ
ΠΑ	ΔΙ	ΝΑ

ΣΚΑΛΑ ΑΡΙΘ. 1.

- 1) Μ * Σ
- 2) Μ * * Σ
- 3) Μ * * * Σ
- 4) Μ * * * * Σ
- 5) Μ * * * * * Σ
- 6) Μ * * * * * * Σ
- 7) Μ * * * * * * * Σ
- 8) Μ * * * * * * * * Σ

1) Τρωακικόν.—2) Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων τοῦ τηλεγράφου.—3) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.—4) Μέρος τῶν φύλλων καί τῶν ἀνθέων.—5) Τὸ ἀντίθετον τοῦ σκληροῦς.—6) Ἐνας τῶν ἑδαγγελιστῶν.—7) Ἐνας τῶν μεγαλυτέρων ποταμῶν τοῦ κόσμου.—8) Ὁ συγκριτικὸς ἑνὸς ἐπιθέτου.

ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Νίκο Τάκη, ἐλάτε νὰ φάτε ἀπὸ τὴν...
—Ποιά, καλὲ μαμά;
—Μὰ σās εἶπα.

—Καλυψὼ Μιχαλάκη, ἐλάτε νὰ φάτε τὸ...
—Ποιό, μαμά;
—Μὰ σās τὸ εἶπα.

—Μίμη λάθος ἔκανες. Ἐπρεπε νὰ ἀγοράσης...
—Τί μαμά;
—Μὰ σοῦ τὸ εἶπα.

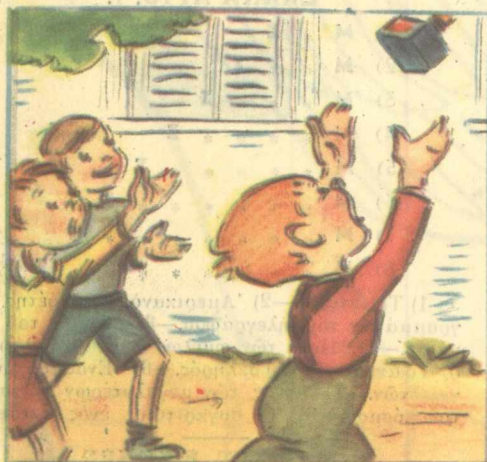
**Τοῦ Μπούλη τὰ παθήματα
στοὺς ἄλλους γιὰ μαθήματα.**

1. Ὁ Μπούλης στὸ διάλειμμα
πηδώντας ξεφωνίζει
καὶ μὲ τὸ καλαμάρι του
τρέλλο παίρνει ἀρχίζει.

2. Μέσ' στοῦ σχολείου τὴν ἀύλῃ
οὔτε στιγμή δὲ χάνει
καὶ ὄλο τὸ πετᾷ ψηλά
καὶ φάπ... τὸ ξαναπιάνει.

3. «Μή» τοῦ φαναρουν τὰ παιδιά
«γιατί ἂν ξεβουλῶση»...
Μὰ ποῦ γ' ἀκούση ὁ Μπούλης μας
ποῦχει κοκόρου γνώση.

4. Καὶ ξάφνου... μαύρη συμφορὰ:
Τὸ καλαμάρι χύνεται
κι ἀπὸ τὰ νύχια ὠς τὴν κορφή
σωστός ἀράπη γίνεται !...